

ישראל קורצאק קורצאק
اسرائيل تقرا كورتشاك

”עיתון בית המשפט” מס’ 1 מתוך: איך לאהוב ילד – בית יתומים

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך א', עמ' 236-237
תרגום: אורי אורלב

על בית דין חברי

למבגרים יש בתי משפט. בתי משפט אלה אינם טובים. לכן הם משנים אותם מעט מדי כמה שנים. בתי המשפט למבגרים קובעים ענשים שונים: ענשים פספיים, מאסר, בית כלא, עבודת פרך, אפלו ענש מות. בתי משפט אלה לא תמיד צודקים, לעתים הם מקלים מדי, לעתים מחמירים מדי, ולעתים טועים: מישהו אומר שאיננו אשם, ולא מאמינים לו. לעתים הוא אשם, אבל מצליח להתחמק. בני אדם מוסיפים לחשב כל הזמן: מה לעשות שבית המשפט יהיה צודק. ויש בני אדם שחושבים מה לעשות שבתי המשפט יהיו מיתרים, שבני אדם לא יעשו דברים רעים.

בבית הספר המורה הוא הדין והשופט – בבית הספר המורה קובע את הענשים, מעמיד בפנה, זורק מן הכתה, מושב במעצר, תכופות צועק, לעתים מכה. יש ענש שלא נותנים ארוחת צהרים, שלא מרשים לבקר את המשפחה.

גם כאן לא תמיד הכעס מצדק, הענש מצדק.

לכן גם כאן בני אדם חושבים מה לעשות, מה לשנות. היו נסיונות שונים, יהיו נסיונות שונים. נסיון אחד כזה הוא בית המשפט שלנו – בית דין חברי.

בית משפט זה טוען שמישהו אשם, או איננו אשם, סולח לו או איננו סולח – כועס – מסתמך על סעיף מאה, זאת אומרת שבית המשפט קצת כועס, או על סעיפים מאתיים, שלוש מאות, ארבע-מאות.

בית המשפט לא כועס, לא צועק, לא מקלל, לא מעליב; הוא אומר בשקט:

”נהגת לא נכון, רע, רע מאוד”.

לפעמים מנסה בית המשפט לבייש. אולי זה שבישו אותו וזה יותר.

